

Κατεχόμενα ή τούρκικα;

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Εν μέσω της ατέρμονης περιδίνησής μας στην οικονομική κρίση δεν θα πρέπει να ξεχνούμε την de facto διχοτόμηση της πατρίδας μας, η οποία φαίνεται να εδραιώνεται μέρα με τη μέρα, όπως αποδεικνύει, εκτός των άλλων, η αξιοσημείωτη αύξηση των αιτήσεων προς την λεγόμενη Επιτροπή Αποζημιώσεων της Τουρκίας στα κατεχόμενα, όπως και άλλα αρνητικά δεδομένα επί του εδάφους και επί της διεθνούς πολιτικής σκακιέρας.

Είναι φανερό πλέον ότι η κυπριακή κοινωνία παραπαίει όσον αφορά τους εθνικούς στόχους, ενώ από το 1974, που η Κύπρος ακρωτηριάστηκε εδαφικά, πολιτιστικά και κοινωνικά, έχουν προκληθεί πάμπολλες μεταλλάξεις, για να μην πω τερατογενέσεις, ως προς την επιδιωκόμενη λύση και την επιστροφή. Τα νεφελώδη αυτά δεδομένα, βεβαίως, δεν παραμένουν κλειδαμπαρωμένα στα μικρά μυαλά κάποιων, αλλά διαχέονται και στην κοινωνία και κατ' επέκταση και στην Παιδεία,

αφού αυτή αποτελεί αναπόσπαστο και ζωντανό κομμάτι της.

Μέσα, λοιπόν, από την καθημερινή μας επαφή με τους μαθητές διαπιστώνεται αβίαστα πλέον η αποξένωση της πλειοψηφίας των μαθητών από την κατεχόμενη γη μας, ενώ συνακόλουθα αποκαλύπτεται η παταγώδης αποτυχία του Υπουργείου Παιδείας διαχρονικά, στη συντήρηση της μνήμης των κατεχομένων. Τα παιδιά μας, πλέον, δεν αγαπούν το άλλο μισό του νησιού μας για τον απλό λόγο ότι δεν το γνωρίζουν, ενώ ταυτίζουν την κατεχόμενη γη μας με την Τουρκία και τους Τούρκους. Στις συνομιλίες μας μέσα και έξω από την τάξη, άρχισε να κυριαρχεί και να αντικαθίσταται η λέξη Κατεχόμενα με την λέξη Τούρκικα, γεγονός που γεννά, εκτός από οργή, και πολλά ερωτηματικά γύρω από το τι κάναμε ως πολιτεία, ως γονιοί αλλά και ως εκπαιδευτικοί όλα αυτά τα χρόνια.

Η ανάγκη για γνωριμία των μαθητών μας με τις κατεχόμενες περιοχές, έστω και από φωτογραφικό υλικό, κατέστη πλέον περισσότερο από αναγκαία, εφόσον οι νέες γενιές δυσκολεύονται να αναγνωρίσουν, οπτικά ή ακόμα και ακουστικά, ονόματα πόλεων ή χωριών, που κατέχονται εδώ και σαράντα σχεδόν χρόνια από τον τουρκικό στρατό. Είναι χαρακτηριστική η περίπτωση μαθητή που ρώτησε: κύριε μα πού βρίσκεται το Βαρώσι; είναι κοντά στην Κερύνεια; Άλλος μαθητής δεν είχε ξανακούσει την ονομασία Καρπάσι ή Ριζοκάρπασο, ενώ άλλος ρώτησε με στόμφο, γιατί οι εγκλωβισμένοι παραμένουν στα χωριά τους και ζουν με τους Τούρκους και δεν έρχονται στην απ' εδώ πλευρά μαζί μας!! Να αναφέρουμε εδώ και τα κατάπτυστα ποδοσφαιρικά συνθήματα που τραγουδούν με πάθος έφηβοι ως

συνήθως οπαδοί μη προσφυγ

σπίτια σας ποτέ, ποτέ, ποτέ....

Η λειψή και ανάπηρη παιδεία μας μόνο μίσος παράγει, καθόλου κριτική σκέψη και ουσιαστική ιστορική γνώση, στοιχεία τα οποία συνθέτουν την πιο εύκολη μέθοδο για να οδηγηθούμε ξανά σε νέες εθνικές τραγωδίες. Αν οι νέοι μας χαράξουν οριστικά στη ψυχή και στο μυαλό τους τη διχοτομική γραμμή, δεν υπάρχει πλέον ελπίδα όχι μόνο για επανένωση, αλλά ούτε για την φυσική επιβίωση του ελληνισμού της Κύπρου.

Ποιοί είναι οι σταθερά επιδιωκόμενοι στόχοι από πλευράς του αρμόδιου Υπουργείου; Γνωρίζουμε άραγε; Τι θέλουμε και τι πρέπει να ξέρουν τα παιδιά μας για την ιστορία μας και το κατεχόμενο τμήμα της πατρίδας μας, το οποίο εδώ και 40 σχεδόν χρόνια μαγαρίζεται και βιάζεται από τον εισβολέα; Θα έλεγα ότι θα πρέπει να πούμε πλέον απλές αλήθειες και ξεκάθαρα ιστορικά γεγονότα χωρίς κομματικό χρώμα.

Αυτό προσπαθήσαμε να πράξουμε στην Α΄ Τεχνική Σχολή Λεμεσού όπου εργάζεται ο υπογράφων, οργανώνοντας προς τούτο παρουσιάσεις και φωτογραφική έκθεση, με τίτλο Οδοιπορικό στην κατεχόμενη Κύπρο: Λευκωσία, Αμμόχωστος, Κερύνεια, Μόρφου. Η προσπάθεια επανασύνδεσης, έστω και μέσα από φωτογραφικό υλικό και προφορική επένδυση, πιστέψαμε ότι είναι μια αρχή για τους εφήβους μας, που έχουν ελάχιστες παραστάσεις από τις κατεχόμενες πόλεις μας και τα 148 σκλαβωμένα χωριά μας.

Οι παρουσιάσεις άρχιζαν με μια απλή γεωγραφική επί χάρτου τοποθέτηση και γνωριμία των μαθητών με τις επαρχίες του νησιού, ενώ το πρώτο εισαγωγικό μέρος ολοκληρωνόταν με σύντομο ιστορικό διάγραμμα και αναφορές στην πρόσφατη κυρίως ιστορία, από την Αγγλοκρατία και μετά. Ακολούθως παρουσιάστηκε φωτογραφικό υλικό ως επί το πλείστον άγνωστο στους πολλούς, από την εισβολή, το ξεριζωμό, τους αγνοούμενους, τους εγκλωβισμένους Ελληνοκύπριους και Μαρωνίτες, καθώς και τη σύντομη προσπάθεια της Τουρκίας για αλλαγή του δημογραφικού χαρακτήρα των χωριών και των πόλεων μας. Η καταστροφή της πολιτιστικής μας κληρονομιάς αλλά και η εγκατάλειψη σπουδαίων ιστορικών μνημείων στο έλεος του χρόνου και των καιρικών συνθηκών, τεκμηριώθηκε συγκριτικά με πρόσφατο αλλά και παλαιότερο υλικό, ενώ εικόνες από την υπέροχη φύση της κατεχόμενης γης μας, σκοπό είχαν την γνωριμία και την συναίσθηση της συνέχειας του κυπριακού περιβάλλοντος.

Η αντίδραση των μαθητών ήταν ομολογουμένως ανέλπιστη και ενθαρρυντική. Πάμπολλες ερωτήσεις και απορίες, αλλά και κριτική για τις προηγούμενες γενεές και την στάση της πολιτείας και του Υπουργείου στο θέμα της αντικειμενικής ενημέρωσης.

Η νέα γενιά αποτελεί, όντως, την ελπίδα για το αύριο. Δυστυχώς, όμως, δεν γνωρίζει τι έγινε στον τόπο μας, ενώ την Αμμόχωστό μας, την Κερύνεια μας, τη Μόρφου μας, την αισθάνεται πλέον ως ξένο σώμα. Γιατί να διεκδικήσουν άλλωστε κάτι που δεν γνωρίζουν και δεν αγαπούν;

Θα πρέπει οπωσδήποτε να επανασυνδέσουμε τους νέους μας με την ιστορία και την κατεχόμενη γη μας, που αλλάζει όψη και χαρακτήρα μέρα με τη μέρα. Αν αποτύχουμε σε τι θα ελπίζουμε ;

Του Δρα Ανδρέα Φούλια,
Θεολόγου-Βυζαντινολόγου.
Εφημ.: Ο Φιλελεύθερος, 20 Ιουνίου 2013

Πηγή: churchofcyprus.org.cy